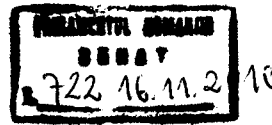

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege pentru modificarea Legii nr. 571/2003 privind Codul Fiscal*”, inițiată de 13 deputați – PD-L, PSD, PNL (Bp. 506/2010).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare abrogarea prevederilor privind scutirile acordate instituțiilor statului sau cultelor religioase de la plata impozitului pe clădiri și teren, prevăzute de art. 250 alin. (1) pct. 1, 3-5, 7, 9-13, 17-19, art. 250 alin. (3) și art. 257 lit. b), d)-g), l), m) și r) din *Legea nr. 571/2003 – Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare*.

Potrivit *Expunerii de motive*, „*Contrabanda și evaziunea fiscală reprezintă principalele cauze ale veniturilor fiscale reduse. În plus, există o listă excesiv de lungă de scutiri legale de la plata impozitelor pe bunuri imobile, fapt ce diminuează substanțial veniturile bugetare. În unele opinii avizate, circa 20-25% din economia țării nu este fiscalizată, deși este introdusă atunci când se calculează produsul intern brut*”.

II. Observații

1. Referitor la propunerea de abrogare a dispozițiilor **art. 250 alin. (1) pct. 1** din Codul fiscal, apreciem necesară menținerea scutirii acordate în cazul clădirilor proprietate a statului, unităților administrativ-teritoriale sau a oricăror instituții publice, cu excepția încăperilor care sunt folosite pentru activități economice, altele decât cele desfășurate în relație cu persoane juridice de drept public, deoarece eliminarea acestora presupune includerea în bugetul de stat, în partea de venituri, a sumelor corespunzătoare impozitului pe clădiri pentru ministere și instituții publice, ceea ce înseamnă o creștere a presiunii asupra bugetului de stat.

2. În ceea ce privește propunerea de abrogare a dispozițiilor **art. 250 alin. (1) pct. 3** și ale **art. 257 lit. b)**, precizăm următoarele:

În demersul său de garantare a libertății de exprimare religioasă, statul a acționat în sprijinul cultelor religioase, al cărui rol de parteneri sociali reali îl recunoaște. În acest sens, statul a pledat pentru aplicarea legislației internaționale privind respectarea drepturilor și libertăților religioase pentru toți cetățenii României, indiferent de etnia sau confesiunea acestora. Acest obiectiv s-a materializat prin adoptarea unor măsuri legislative menite a susține dezvoltarea vieții religioase din România.

Menționăm că facilitățile fiscale acordate cultelor au temei constituțional în dispozițiile art. 29 alin. (5), prin care cultelor le este garantat sprijinul statului.

Ca răspuns la nevoile financiare reale ale cultelor religioase, ca o soluție compensatorie la secularizarea averilor acestora și ca o recunoaștere a „*calității de furnizori de servicii sociale*”, facilitățile fiscale sunt măsuri legale prin care statul sprijină cultele, făcând astfel ca dispozițiile art. 7, art. 9 alin. (4), art. 10 alin. (3) și alin. (4) din *Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor* să nu rămână numai o formă fără fond.

Subliniem că în numeroase state europene, precum Danemarca, Norvegia, Grecia, Belgia, Italia, Cehia, Slovacia, Luxemburg, Islanda, Polonia, ș.a., există astfel de facilități fiscale. Acestea au în vedere

utilitatea socială a cultelor, afirmată și în țara noastră la nivel de lege organică prin articolul 8 al *Legii nr. 489/2006*.

Față de precizarea cuprinsă în *Expunerea de motive* cu privire la catalogarea României ca un stat laic, menționăm că acordarea acestor facilități cultelor nu afectează nici autonomia cultelor și nici relația neutră a statului față de biserică. Argumentarea abrogării facilităților fiscale acordate cultelor este lipsită de temei și acoperire europeană, deoarece, așa cum am precizat anterior, în Uniunea Europeană, deși statul este separat de culte chiar prin Constituție, ca, de exemplu, cazul Franței, totuși, statul francez susține financiar cultele prin alocarea de fonduri financiare pentru repararea și întreținerea lăcașurilor de cult, mai vechi de secolul XX, care au fost trecute în proprietatea statului și pe care le pune la dispoziție gratuit cultului care le-a edificat și pentru care nu se datorează impozite și taxe.

De asemenea, precizăm că veniturile provenite din scutirea impozitelor pe clădiri și terenuri sunt folosite în derularea unor programe sociale destinate a răspunde nevoilor nu numai spirituale ale românilor, dar și nevoilor socio-culturale ale acestora.

Nu în ultimul rând, bunurile care sunt scutite de plata impozitului, în cazul cultelor religioase, au un regim juridic distinct față de dreptul comun, care este reglementat de o serie de acte normative bisericești și civile ca fiind bunuri sacre asupra cărora numai comunitatea are un drept de dispoziție, ea fiind aceea care le deține.

3. Eliminarea scutirii acordate în cazul clădirilor care constituie patrimoniul unităților și instituțiilor de învățământ de stat, confesional sau particular, presupune, în cazul unităților de învățământ preuniversitar de stat, un efort suplimentar din partea bugetului de stat prin includerea în buget a sumelor reprezentând valoarea impozitului pe clădiri.

Astfel, având în vedere faptul că unitățile și instituțiile de învățământ de stat sunt finanțate de la bugetul de stat, prin abrogarea **art. 250 alin. (1) pct. 4 și art. 257 lit. d) și f)**, se propune ca statul să aloce fonduri pentru plata acestor impozite, urmând ca, ulterior, aceste impozite să fie virate tot la bugetul său.

4. Referitor la abrogarea **art. 250 alin. (1) pct. 5 și art. 257 lit. e)**, apreciem că eliminarea scutirii acordate în cazul clădirilor unităților

sanitare publice va conduce atât la creșterea presiunii asupra bugetului de stat, cât și la o creștere a tarifelor practicate de aceste unități care vor fi suportate de către populație.

5. Referitor la abrogarea **art. 250 alin. (1) pct. 9 și art. 257 lit. I)**, prin care este reglementată scutirea de la plata impozitului pentru clădirile și terenurile aparținând parcurilor industriale, menționăm următoarele:

Prin *Ordonanța Guvernului nr. 65/2001, cu modificările și completările ulterioare*, au fost reglementate constituirea și dezvoltarea parcurilor industriale, având ca scop dezvoltarea regională prin atragerea investițiilor și crearea de noi locuri de muncă.

În context, semnalăm faptul că, în prezent, singurul stimulent pentru realizarea și dezvoltarea parcurilor industriale este reprezentat de ajutorul de stat pentru investițiile din parcurile industriale, acordat în modalitățile prevăzute de dispozițiile legale propuse a fi abrogate prin propunerea legislativă.

În aceste condiții, apreciem că se impune în continuare implementarea politicii parcurilor industriale și deci menținerea facilităților acordate prin prevederile Codului fiscal, din următoarele considerente:

- rezultatele implementării politicii parcurilor industriale confirmă, la nouă ani de la adoptarea Ordonanței Guvernului nr. 65/2001, că aceste infrastructuri de afaceri reprezintă un real instrument de dezvoltare regională (49 parcuri industriale cu titlu acordat prin ordin al ministrului administrației și internelor sau declarate prin hotărâre a Guvernului, cu o suprafață totală de 2073 ha; 722 operatori economici localizați; 30943 locuri de muncă existente);

- aferent unui investitor, acordarea măsurii de sprijin, respectiv, nedatorarea impozitului pe teren și clădiri este limitată în timp; intensitatea ajutorului în echivalent subvenție brută actualizată nu depășește plafonul ajutorului regional în vigoare la data acordării ajutorului, plafon aferent regiunii în care se realizează investiția, astfel cum este stabilit în *Harta națională a ajutoarelor de stat regionale pentru perioada 2007-2013*, respectiv 50% pentru toate regiunile, cu excepția regiunii București-Ilfov unde intensitatea maximă a ajutorului regional este de 40%;

- acordarea sprijinului fiscal în discuție este condiționată de realizarea unei investiții inițiale; astfel, în situațiile în care operatorii economici nu realizează investiții inițiale, nu se acordă ajutorul de stat sub forma nedorării impozitului pe terenul și clădirile din parcurile industriale;

- constituirea de parcuri industriale reprezintă o alternativă a operatorilor economici de a se instala, la costuri reduse, în zone industriale, astfel încât să fie respectate condițiile de mediu (se realizează concentrarea operatorilor economici pe terenuri din afara localității și îndepărtarea activității industriale de zonele rezidențiale);

- mai mult, în aplicarea principiului autonomiei locale, Ordonanța Guvernului nr. 65/2001 prevede, în mod expres, că, pentru acordarea titlului de parc industrial este necesar și acceptul autorității administrației publice locale privind realizarea infrastructurii aferente parcului industrial și a conexiunii utilităților; în aceste condiții, dacă unitatea administrativ-teritorială nu are în strategie încurajarea investițiilor în parcurile industriale, autoritatea administrației publice locale are posibilitatea de a nu-și da acordul asupra stimulării proiectului respectiv, prin măsuri de ajutor de stat;

- acordarea facilităților fiscale pentru investițiile inițiale din parcurile industriale reprezintă o măsură ce încurajează constituirea acestora în localitățile slab dezvoltate, în caz contrar, fiind constituite doar în marile centre urbane, care prezintă avantajul unei infrastructuri de calitate și al unei forțe de muncă cu înaltă calificare.

De asemenea, precizăm că implementarea soluției propuse de inițiatori, în sensul abrogării prevederilor pct. 9 al alin. (1) al art. 250 și cele ale lit. l) a art. 257 din Legea nr. 571/2003, ar genera apariția următoarelor consecințe negative imediate:

- neaplicarea pe viitor a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 65/2001, deoarece obținerea titlului de parc industrial nu ar mai prezenta interes în lipsa oricărei facilități fiscale (prin Ordonanța Guvernului nr. 65/2001 se stabilește cadrul legal privind condițiile de acordare a facilităților fiscale, precum și criteriile care trebuie îndeplinite de beneficiar și de proiectul de dezvoltare a parcului industrial); condițiile de constituire și dezvoltare a parcurilor industriale au fost reglementate numai pentru acele locații pentru care se solicită ajutor de stat, sub forma scutirii de la plata impozitului pe teren și clădiri);

- neacordarea ajutoarelor de stat pentru investițiile din parcurile industriale va determina îndepărtarea investitorilor din parcurile industriale (relocarea inclusiv a investitorilor mari); precizăm că luarea deciziei unor operatori mari care își desfășoară activitatea în parcurile industriale a fost fundamentată și pe facilitățile fiscale (reprezentanții unităților administrativ-teritoriale furnizoare de ajutor de stat și-au asumat acordarea ajutoarelor de stat, în condiții legale);

- reducerea numărului de locuri de muncă, în principal, în localitățile care au probleme sociale majore, reducere însoțită, în mod inevitabil, de creșterea cheltuielilor bugetare pentru asistență socială (indemnizația de șomaj, ajutoare sociale, implementarea unor programe sociale); menționăm că aceste parcuri industriale au fost constituite, de regulă, în localități monoindustriale în care existau probleme sociale deosebite; acestea vor fi agravate de disponibilizările cauzate de retragerea agenților economici din aceste locații;

- descurajarea investitorilor străini prin intermediul instabilității legislative dată de eliminarea unor facilități fiscale, la scurt timp după introducerea acestora; situațiile de acest gen ar avea consecințe nefavorabile atât asupra proiectelor avute în vedere de investitori, cât și asupra imaginii României, ca mediu favorabil investițiilor importante.

6. Din perspectiva motivării corespunzătoare a soluției legislative propuse, apreciem că în *Expunerea de motive* nu se formulează argumente suficiente în raport de art. 138 alin. (5) din Constituția României, republicată, potrivit căruia „*Nici o cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare*”.

În același sens, art. 15 alin. (1) din *Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice*, prevede că „*În cazurile în care se fac propuneri de elaborare a unor proiecte de acte normative a căror aplicare atrage micșorarea veniturilor sau majorarea cheltuielilor aprobate prin buget, trebuie să se prevadă și mijloacele necesare pentru acoperirea minusului de venituri sau creșterea cheltuielilor*”.

Totodată, potrivit art. 30 din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, instrumentul de prezentare și motivare trebuie să cuprindă mențiuni privind impactul financiar asupra bugetului general consolidat atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât

și pe termen lung (5 ani), inclusiv informații cu privire la cheltuieli și venituri.

7. Întrucât propunerea legislativă cuprinde prevederi care vizează în mod direct și activitatea autorităților administrației publice locale, având în vedere dispozițiile art. 8 din *Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, precizăm că, înainte de adoptarea oricărei decizii cu privire la soluțiile vizate de inițiatori, trebuie consultate și structurile asociative ale autorităților administrației publice locale.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate la pct. II, **Guvernul nu susține adoptarea acestei propuneri legislative.**

Cu stimă,

Emil BOC

Domnului senator **Mircea Dan GEOANĂ**
Președintele Senatului